

0319 – 19. mars

Vi har sett og vitner at Faderen har sendt Sønnen som verdens Frelser. 1Joh 4: 14.

Legg her først merke til høyden og dybden i den guddommelige kjærligheten!

Johannes sier at «Faderen har sendt Sønnen som verdens Frelser». Og videre: «Ved dette ble Guds kjærlighet åpenbart blant oss, at Gud har sendt sin enbårne Sønn til verden, for at vi skal leve ved ham». Og igjen: «I dette er kjærligheten, ikke at vi har elsket Gud, men at han har elsket oss og har sendt sin Sønn til soning for våre synder».

At det var bare Guds kjærlighet som drev ham til å sende Sønnen. Og at dette var det største beviset på Guds kjærlighet. Det sier Herren selv slik: «Så høyt har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne».

Og hva annet skulle kunne ha drevet ham til dette, enn Guds egen kjærlighet? En gammel lærer sier: «Jeg har lenge anstrengt mine tanker med all min kunnskap om Gud og om mennesker, for om mulig å trenge gjennom til den dypeste årsaken til at Gud elsket verden så høyt at han sendte sin enbårne Sønn. Men min konklusjon ble til sist bare denne: Gud er kjærlighet, derfor elsket han».

Dag og natt pleier og bærer en mor med utrettelig kjærlighet det syke barnet sitt. Spør du henne hva som driver henne til dette, har hun heller ikke noe annet svar å gi. For det er en lov i hjertet hennes; morskjærligheten, som driver henne til dette.

Slik finner vi heller ikke noen annen grunn til at Gud gav sin enbårne Sønn. Slik var hans hjertes forhold til menneskene. Menneskene var tross alt hans barn, selv om de hadde falt og var vanstelt. Men han gjenkjente i dem barnet som han i begynnelsen skapte i sitt bilde, og som arving av alt godt. Gud elsket sitt falne barn. Det var dette som drev ham.

«Gud sendte sin Sønn». Dette ordet sier oss at Sønnen var til før han ble sendt til verden. Kristus var Guds Sønn også i ordets egentlige mening. Det måtte han også være, hvis det at han ble sendt til jord skulle bli en åpenbarelse av Guds evige og uendelige kjærlighet til menneskene.

Gud har sendt mange profeter og engler til å tjene menneskene. Men vi ser aldri Kristus bruker dette som bevis på Guds store kjærlighet. Bare om at Den enbårne Sønnen ble sendt til jord, ser vi ham si: «Så høyt har Gud elsket verden».

Og i Rom 8: 3 kaller Paulus Kristus ikke bare for Guds Sønn, men for hans egen Sønn. Dermed skiller han Kristus fra alle som i en eller annen betydning kalles Guds sønner, og lar oss forstå at han er Guds Sønn i egentlig forstand.

Englene kalles Guds sønner med bakgrunn i hvordan de ble skapt, og deres høye stilling. Israels folk kalles Guds sønner med bakgrunn i den faderlige kjærlighet og omsorg Gud alltid hadde for dette folket. De troende kalles Guds sønner med bakgrunn i deres nye fødsel og samfunn med Kristus. Men ingen andre enn Kristus blir kalt «hans egen Sønn». Eller som hos Johannes: «Den enbårne av Faderen», «den enbårne Sønnen».

Men «denne store gudsfryktens hemmelighet: at Gud ble åpenbart i kjød» kolliderer så kraftig med vår stakkars fornuft, at selv de som nok rent generelt tror Guds ord, anfektes i dette, og fristes til ikke å oppfatte uttrykket «Guds Sønn» i sin egentlige mening.

Tenk derfor grundig over det vi nå har sagt!

Legg så til dette hele Skriftens utallige vitnesbyrd om det samme. Heb 1 minner om hvordan den enbårne Sønnen omtales av Faderen med slike navn og tiltale som ingen av englene ble, – «For til hvem av englene har han noen gang sagt: Du er min Sønn, i dag har jeg født deg?». Og videre: «Sett deg ved min høyre hånd, til jeg legger dine fiender til skammel for dine føtter».

Vi ser at han er den som skal tilbes guddommelig. «Alle Guds engler skal tilbe ham».

Skriften vitner om at han er den som skal regjere over et evig rike. For «til Sønnen sier han: «din trone står i evigheters evighet»».

Og til slutt nevner vi at Skriften vitner om at han har forestått selve skaperverket: Johannes sier om «Ordet» som ble kjød: «Alt ble til ved ham, og uten ham ble ingenting til av det som ble til».

Ja, føy også til at han var til «før verden ble til», slik han selv sier det i Joh 17: 5: «Far, herliggjør meg hos deg selv med den herlighet som jeg hadde hos deg før verden ble til».

Dette hadde allerede profetiene forkynt, når det f. eks. i Mika sies at fra Betlehem skulle han komme «som skal være hersker over Israel. Hans utgang er fra begynnelsen og fra evighet».

La oss i stille tilbedelse lovprise Den Eviges underlige råd! Sannelig har han sendt sin egen Sønn til verden!